

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Pavla Kumprechta a JUDr. Ivony Šubrtové ve věci

žalobce: **Triumph consulting, s. r. o.**
se sídlem Hradec Králové, Masarykovo náměstí 392
zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem
se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Hradec Králové, Pivovarské náměstí 1245

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 1. 2017, čj. KUKHK-38595/DS/2016/SR,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 1. 2017, čj. KUKHK-38595/DS/2016/SR, a rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové ze dne 12. 10. 2016, čj. MMHK/184521/2016, zn. P/2025/2016/OS1/Hej, se zrušují a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 11.228,- Kč do deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Jaroslava Topola.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce do rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové (dále také jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 12. 10. 2016,

čj. MMHK/184521/2016, zn. P/2025/2016/OS1/Hej, a potvrdil je. Uvedeným prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), ve spojení s § 10 odst. 3 téhož zákona a za to mu byla uložena pokuta 2.000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že správního deliktu se žalobce dopustil tím, že porušil ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel osobního motorového vozidla registrační značky x, nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, když dne 25. 5. 2016 ve 21:04 hod. bylo hlídkou Městské policie Hradec Králové zjištěno na pozemní komunikaci u domu čp. 1005 v ul. Čajkovského v Hradci Králové osobní motorové vozidlo zn. Mercedes-Benz R 350, registrační značky x, jehož řidič se při účasti na provozu na pozemních komunikacích neřídil dopravní značkou „B 28 – Zákaz zastavení“, čímž porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.
3. Žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a uvedl, že žalobce podal blanketní odvolání, které ani na výzvu nedoplnil. Konstatoval, že správní orgán I. stupně v řízení postupoval v souladu se zákonem, že podmínka učinění nezbytných kroků podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu byla naplněna a že správní orgán po odložení věci o přestupku projednal správní delikt s provozovatelem vozidla. Má zato, že správní orgán I. stupně při řešení této věci postupoval dle ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, tedy se zásadou legality, zásadou zákazu neužití pravomoci, resp. zákazu zneužití správní úvahy, zásadou proporcionality a ochrany dobré víry, zásadou ochrany veřejného zájmu a zásadou nestranného přístupu, resp. formální spravedlnosti. Práva žalobce jako provozovatele vozidla byla uplatňována v průběhu celého řízení tím, že byl prostřednictvím zástupce s dostatečným časovým předstihem vyrozuměn o provedení dokazování mimo ústní jednání s právem osobně se dokazování účastnit a dále byl vyrozuměn o ukončení dokazování, včetně možnosti seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádření se k těmto podkladům.
4. K osobě řidiče předmětného vozidla žalovaný uvedl, že žalobce jako provozovatel vozidla k výzvě sdělil údaje o osobě, která měla v době spáchání přestupku vozidlo řídit – E. G., nar. ..., trvale bytem E. K.8, B., stát Š., s doručovací adresou v P. 3, ul. V. 34. Označil řidiče, kterého se správní orgán pokusil kontaktovat na adrese trvalého pobytu, ale zásilka byla vrácena jako nedoručená, proto řidiče kontaktoval i na adrese přechodného pobytu, kde zásilky byly doručeny fikcí. Na opakované předvolání k podání vysvětlení se tento sdělený řidič nikdy nedostavil a správnímu orgánu se totožnost řidiče nepodařilo ověřit. Správní orgán pak neměl žádné další reálné možnosti, jak tuto osobu kontaktovat. Žalovaný uvedl, že správní orgán se nemůže upnout na pouhé tvrzení provozovatele vozidla, který tvrdí, že vozidlo řídila daná osoba, případně na tvrzení předvolaného, že to byl on, kdo zaparkoval předmětné vozidlo na uvedeném

místě, neboť ani doznání podezřelého v souladu s § 3 správního řádu nepostačuje. Pokud není jednoznačně zjištěn řidič vozidla v době spáchání přestupku, může správní orgán zahájit řízení o správním deliktu podle § 125f a násl. zákona o silničním provozu. Provozovatel vozidla může zabránit zahájení tohoto řízení, pokud správnímu orgánu na výzvu podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu sdělí údaje o totožnosti řidiče v době spáchání přestupku. Tuto možnost dle žalovaného však nelze redukovat na pouhou formalitu, případně na způsob, jak řízení bez jakékoli sankce neúměrně protahovat uváděním nepravdivých či neaktuálních údajů. Žalovaný podotkl, že účastníci řízení v obdobných věcech, v nichž zastoupení přebírá společnost ODVOZ VOZU, s. r. o., uvádějí osobu E. G. opakovaně. Tyto praktiky zmíněné společnosti jsou žalovanému dobře známy a nepochybuje o tom, že se jedná o obstrukční a účelovou strategii, kterou se snaží prodlužovat správní řízení. Dodal, že dalším společným znakem těchto kauz je prakticky nulová komunikace zástupce provozovatele vozidla se správním orgánem v průběhu správního řízení, nevyjadřování se k podkladům rozhodnutí a neúčast při provádění důkazů mimo ústní jednání. Proti prvostupňovým rozhodnutím pak jsou podávána blanketní odvolání, která někdy nejsou doplněna ani na výzvu správního orgánu, jako v tomto případě. V navazujícím soudním řízení pak přebírá zastoupení provozovatele vozidla Mgr. Jaroslav Topol a soudu předkládá široké spektrum žalobních námitek. Obhajoba provozovatele vozidla je však iluzorní a postrádá reálný základ. Ve správním řízení se rozmáhá obrana zmocněnce ODVOZ VOZU, s. r. o., který uvádí zahraniční osoby žijící v České republice, jedná se o smyšlené osoby a vytípané adresy, na které správní orgány z celé České republiky doručují a z těchto adres odpovídají pověřené osoby v českém jazyce. Za těchto okolností není dle názoru žalovaného třeba činit další kroky ke zjišťování pachatele přestupku.

5. Závěrem žalovaný označil uloženou sankci v daném případě za odpovídající a uvedl, že se ztotožňuje s odůvodněním pokuty správním orgánem I. stupně.
6. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhl jeho zrušení, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí orgánu I. stupně, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Žalobní námitky soustředil do následujících bodů:

Společné řízení

7. Žalobce namítl porušení § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu, neboť jsou mu kladeny za vinu kromě správního deliktu ze dne 25. 5. 2016, který je předmětem tohoto řízení, také správní delikty ze dne 24. 3. 2016 a ze dne 4. 5. 2016, o nichž se správní orgán dozvěděl ještě předtím, než vydal prvostupňové rozhodnutí. Správní orgán tedy měl ve stejném řízení řešit všechny tři správní delikty dle § 125f silničního zákona, které mu byly známy. Porušením tohoto ustanovení došlo ke zkrácení práv žalobce, neboť by mu v případě správného postupu správního orgánu byla uložena souhrnná pokuta v maximální výši, tj. 2.500 Kč a platil by pouze jeden náklady řízení.

Pokuta

8. Žalobce dále namítl, že uložená pokuta je nezákonná a její výměra nepřezkoumatelná. Nezákonnost spatřuje v porušení zákazu dvojího přičítání, správní orgán totiž jako přitěžující okolnost opakovaně hodnotil skutečnosti, které představují znak dané skutkové podstaty, resp. s naplněním dané skutkové podstaty jsou neoddělitelně spjaty, a

proto jejich společenskou škodlivost nepochybně již zohlednil zákonodárce při určení mezí pro správní úvahu při výměře pokuty stanovením dolní a horní hranice sankční sazby. Úvahu správního orgánu, že přihlédl též „ke skutečnosti, že jde o již o čtvrté porušení právní povinnosti provozovatele specifikovaného vozidla“ označil za porušení principu presumpce neviny. Žalobce nerozporuje, že by správní orgán byl oprávněn zohlednit počet spáchaných správních deliktů, pokud by je v souladu s § 125g odst. 2 silničního zákona projednával ve společném řízení, avšak správní orgán takto nekonal a vedl několik samostatných řízení. Nemohl proto při výměře pokuty přihlížet k těm údajným správním deliktům, ve kterých sice již mohl vydat rozhodnutí, ale která ještě nenabyla právní moci, zjevně přihlížel i k těm správním deliktům, ve kterých ještě nebylo pravomocně rozhodnuto. Takový postup je dle žalobce v rozporu s ústavním pořádkem. Pokud pak správní orgán uvedl, že přihlédl skoro ke všem zákonným kritériím, avšak neuvedl, jaké konkrétní skutečnosti pod tato kritéria podřadil, jakým způsobem, s jakým výsledkem, a s jakým vlivem na konečnou výši pokuty, zůstala tak pochybnost o tom, zda vyměřená pokuta skutečně odpovídá okolnostem daného případu.

Vady výroku

9. Žalobce též namítl, že výrok prvostupňového rozhodnutí je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost. Místo skutku je v něm totiž popsáno takovým způsobem, že je nutné dojít k závěru, že skutek, který je žalobci kladen za vinu, není protiprávní. Místo skutku je totiž specifikováno „u domu čp. 1005 v ul. Čajkovského v Hradci Králové“. Dopravní značka č. B28 však neplatí pro úsek ulice Čajkovského v Hradci Králové u domu čp. 1005, ale naproti tomuto domu. To dle žalobce vyplývá z § 3 odst. 1 vyhlášky Ministerstva dopravy č. 294/2015 Sb., neboť předmětná dopravní značka je umístěna na opačné straně pozemní komunikace. V daném případě z výroku nelze jednoznačně dovodit, že by vozidlo žalobce stálo v úseku platnosti údajně porušené dopravní značky.
10. K výroku žalobce namítl i to, že v něm není uvedeno ustanovení, podle kterého byla uložena pokuta, což je v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu, podle kterého musí výrok obsahovat ustanovení, podle kterých je rozhodováno a dle žalobce by výrok proto měl obsahovat též odkaz na konkrétní ustanovení, ze kterého vyplývá výše pokuty za přestupek, jehož znaky správní delikt vykazuje.

Porušení § 125h zákona o silničním provozu

11. Dále žalobce namítl, že určená částka ve smyslu § 125h zákona o silničním provozu mu byla vyměřena v diskriminační výši, neboť mu je známo, že správní orgán standardně určenou částku vyměřuje ve výši okolo 200 Kč až 300 Kč a jemu byla vyměřena částka 1.000 Kč. To označil za postup v rozporu se zákazem diskriminace a v důsledku se jedná o porušení § 125h zákona o silničním provozu, jehož dodržení je podmínkou projednatelnosti správního deliktu dle § 125f silničního zákona. Uvedl, že podklady k tomu předložil je při jednání a navrhne je provést jako důkaz.

Zásada bezprostřednosti

12. Žalobce namítl, že žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ač jeho vydání nepředcházelo nařízením ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za jeho osobní účasti. Takový postup jej krátil na právu dle čl. 6 odst. 1 a

odst. 3 písm. c) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Připomněl, že obviněný ze správního deliktu má právo na požití obdobných práv, jako obviněný z přestupku či trestného činu, neboť obvinění ze správního deliktu provozovatele vozidla spadá do pojmu „trestních obvinění“. K nutnosti nařízení ústního jednání ve věci řízení o správním deliktu provozovatele vozidla odkázal na rozsudky krajských soudů, konkrétně Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2015, čj. 15 A 14/2015-35, a zdejšího krajského soudu v rozsudku ze dne 29. 4. 2015, čj. 30 A 56/2014-35, a zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, čj. 9 As 139/2015-30. Žalobce shledává toto pochybení zásadním, neboť provozovatel vozidla, který nese objektivní odpovědnost, nemůže předkládat žádná skutková tvrzení, neboť na místě spáchání přestupku osobně nebyl, a tedy může vycházet toliko z prováděných důkazů.

13. I pokud by správní orgán během řízení seznal, že není nezbytné nařizovat ústní jednání, měl provést dokazování za osobní účasti žalobce jako účastníka řízení. Rozhodnutí musí být podloženo důkazy (§ 50 odst. 1 správního řádu). Pokud bylo rozhodnutí opřeno o důkaz provedený bez přítomnosti účastníka řízení (žalobce), pak byl tento krácen na svých právech, konkrétně na právu na spravedlivé řízení, správní orgány zcela jednoznačně porušily zásadu bezprostřednosti. Žalobce měl i právo být vyzooměn o možnosti účastnit se provádění dokazování mimo ústní jednání (§ 51 odst. 2 správního řádu). K tomu odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 7. 2015, čj. 57 A 51/2014-34. Dle žalobce došlo ke zkrácení jeho práv, jakož byla porušena i zásada bezprostřednosti.

Protiústavnost

14. Žalobce namítl, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Fakticky absolutní odpovědnosti provozovatele vozidla za dodržení povinnosti řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích při užití jeho vozidla v silničním provozu dochází k porušení několika základních práv provozovatele vozidla. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu presumuje odpovědnost provozovatele vozidla za jednání řidiče. Tato premisa je zcela v rozporu s jednou se základních zásad soudního trestání a per analogiam i trestání správního, presumpcí neviny, neboť provozovatel vozidla je automaticky shledáván vinným. Žalobce má za to, že omezení základního práva provozovatele vozidla svými negativními důsledky přesahuje klady, které představuje veřejný zájem na ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Žalobce má proto za to, že aplikací zmíněného ustanovení bylo zasaženo do jeho práv garantovaných Listinou základních práv a svobod.
15. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. V reakci na žalobní námitky zopakoval některé argumenty uvedené již v odůvodnění napadeného rozhodnutí, vyjádřil se k možnosti rozhodnout bez nařízení ústního jednání a možnosti provést důkaz listinou mimo ústní jednání a uvedl, že v nyní projednávané věci bylo řízení o správním deliktu zahájeno příkazem ze dne 16. 9. 2016 a řízení, které zmiňuje žalobce v žalobě, bylo zahájeno příkazem ze dne 28. 6. 2016. Konstatoval, že v žalobě jsou uvedeny námitky, které bylo možno uplatnit již v rámci odvolacího řízení, kdy by žalovaný měl možnost se s nimi

řádně vypořádat. Žalobce podal v zákonné lhůtě blanketní odvolání, které ani na výzvu nedoplnil. Námitky v odvolání neuplatnil a účelově přesunul až do žaloby.

16. Žalovaný má zato, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaopatř, posoudil všechny relevantní skutečnosti včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné a odpovídající zjištěným skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání.
17. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Po prostudování správního spisu a projednání věci při nařízeném jednání dne 17. 7. 2018 dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu shledal důvodnou.
18. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně obdržel Oznámení o podezření ze spáchání přestupku ze dne 11. 7. 2016 (včetně příloh), v němž je zaznamenáno, že dne 25. 5. 2016 ve 21:04 - 21:19 hod. bylo hlídkou Městské policie Hradec Králové zjištěno, že na pozemní komunikaci u domu čp. 1005 v ul. Čajkovského v Hradci Králové stálo osobní motorové vozidlo zn. Mercedes-Benz R 350, registrační značky x, v zákazu zastavení, čímž se řidič dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Na základě uvedeného oznámení vydal správní orgán I. stupně dne 13. 7. 2016 výzvu, kterou žalobce jako provozovatele předmětného vyzval k zaplacení určené částky ve smyslu ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu.
19. Na shora uvedenou výzvu žalobce, sdělil, že „vozidlo řídil E. G., nar. ..., trvale bytem E. K. 8, B., stát Š., doručovací adresa V. 34, P. 3“. Správní orgán písemností ze dne 27. 7. 2016 předvolal k podání vysvětlení uvedeného řidiče, na doručence ze zásilky doručované na adresu v P. je doručujícím orgánem zaznamenáno, že adresátovi byla po nevyzvednutí zásilka vhozena do schránky dne 9. 8. 2016. Správní orgán zaslal předvolání k podání vysvětlení této osobě i na sdělenou adresu ve Š., odtud se zásilka vrátila nedoručená s tím, že je adresa nedostatečná. V reakci na výzvu došlo správnímu orgánu podání, v němž označený řidič sděluje, že se nemůže dostavit k požadovanému vysvětlení, neboť bude ve Š. a že „vozidlo zaparkoval na přímý příkaz provozovatele vozidla“. Správní orgán I. stupně E. G. zaslal dne 25. 8. 2016 další předvolání k podání vysvětlení, V reakci na ně bylo správnímu orgánu doručeno další podání podepsané E. G., v němž je uvedeno: „skutečně jsem uvedené vozidlo v inkriminovanou dobu řídil, odepírám výpověď a nechci se dále k věci vyjadřovat“. Následně bylo správnímu orgánu doručeno ještě další podání podepsané touto osobou, ve kterém je uvedeno, že se již nenachází na území České republiky a že se již dále nebude k věci vyjadřovat.
20. Dne 16. 9. 2016 vyhotovil správní orgán I. stupně záznam o odložení věci – přestupku ve smyslu ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a téhož dne vydal rozhodnutí o správním deliktu v příkazním řízení, ve kterém rozhodl o tom, že žalobce se dopustil správního deliktu ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Po podání odporu zástupcem žalobce (tj. společností ODVOZ VOZU, s. r. o.) proti příkazu správní orgán I. stupně vyrozuměl žalobce, resp. jeho zástupce, o tom, že dne 12. 10. 2016 budou provedeny důkazy mimo ústní jednání, a o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Dne 12. 10. 2016 proběhlo před správním orgánem

dokazování mimo ústní jednání a seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, o němž byl pořízen protokol. K tomuto úkonu se žalobce ani jeho zástupce nedostavili.

21. Stejného dne, tj. 12. 10. 2016, vydal správního orgánu I. stupně rozhodnutí čj. MMHK/184521/2016, zn. P/2025/2016/OS1/Hej, jímž žalobce uznal vinným ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit tím, že jako provozovatel vozidla registrační značky x, nezajistil, aby byly při užití vozidla na pozemní komunikaci dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, když řidič tohoto vozidlase dne 25. 5. 2016 ve 21:04 hod. při účasti na provozu na pozemních komunikacích neřídil dopravní značkou „B 28 – Zákaz zastavení“, čímž porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť stál na pozemní komunikaci u domu čp. 1005 v ul. Čajkovského v Hradci Králové. Za to mu byla uložena pokuta 2.000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení.
22. Odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný zamítl žalobou napadeným rozhodnutím a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil.
23. Ve správním spise je dále založena karta předmětného vozidla, fotodokumentace přestupku a korespondence s E. G., resp. zásilka vrácená ze Š.
24. Krajský soud se zabýval nejprve námitkou, že správní orgán postupoval nezákonně, když nespojil do společného řízení s tímto řízením i správní řízení vedené se žalobcem ve věci správního deliktu spáchaného dne 24. 3. a 4. 5. 2016, neboť ji shledal důvodnou. Ta pak také vedla ke zrušení rozhodnutí správních orgánů.
25. Ustanovení § 12 odst. 2, věta první zákona o přestupcích zakotvuje absorpční zásadu, podle níž přísnější trest pohlcuje mírnější. Judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že uvedená absorpční zásada se uplatní nejen u přestupků, ale i v řízení o správních deliktech, přestože by ji v tom kterém případě zákon výslovně nezakotvil. V rozsudku ze dne 22. 9. 2005, čj. 6 As 57/2004-54, publ. pod č. 772/2006 Sb. (všechny zde citované rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz), Nejvyšší správní soud dovodil, že při souběhu více správních deliktů je analogické použití zásady absorpční podle § 12 odst. 2 zákona o přestupcích přípustné, nestanovili příslušný právní předpis jinak. Obdobně v rozsudku ze dne 21. 4. 2016, čj. 2 Afs 7/2016-36, soud potvrdil, že v případech, kdy dochází ke spáchání dvou správních deliktů v souběhu, má být o nich vedeno společné řízení a uložena jedna sankce za užití zásady absorpční. K obdobným závěrům dospěl též například v rozsudku ze dne 28. 8. 2015, čj. 2 As 43/2015-51.
26. V případě správních deliktů provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu je absorpční zásada zákonem upravena výslovně. Dle ustanovení § 125g odst. 2 cit. zákona dopustil-li se provozovatel vozidla více správních deliktů podle § 125f, o kterých je příslušný vést řízení též obecní úřad obce s rozšířenou působností, vede se o těchto deliktech společné řízení. Dle odst. 3 téhož ustanovení se za více správních deliktů provozovatele vozidla podle § 125f projednaných ve společném řízení uloží pouze jedna pokuta podle § 125f odst. 3 a pro určení výše pokuty se použije sazba pokuty za přestupek nejprísněji postižitelný.

27. Krajskému soudu je i z úřední činnosti známo, že u zdejšího soudu je kromě této žaloby projednávána také žaloba, kterou podal žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2016, čj. KUKHK-36496/DS/2016/GL, vedená pod sp. zn. 30 A 8/2017. Z obsahu obou soudních a k nim přiložených správních spisů krajský soud zjistil, že u Magistrátu města Hradec Králové (následně i u žalovaného) probíhala proti žalobci souběžně dvě správní řízení o uložení pokuty za správní delikty dle § 125f zákona o silničním provozu, přičemž v prvním řízení byly projednány dva správní delikty, ve druhém jeden správní delikt. Žalobce se jich měl dopustit tím, že porušil ustanovení § 125f odst. 1 ve spojení s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel motorového vozidla registrační značky x, nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem.
28. V prvním ze správních řízení zakončeném u Magistrátu města Hradec Králové jeho rozhodnutím ze dne 27. 7. 2016, čj. MMHK/143842/2016, zn. P/1450/2016/OS1/Hej (tj. u zdejšího soudu věc vedena pod sp. zn. 30 A 8/2017), byly ve společném řízení projednány správní delikty, kterých se měl žalobce dopustit dne 24. 3. 2016 a 4. 5. 2016 a žalobci byla v tomto řízení uložena pokuta ve výši 2.000,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.
29. Ve druhém ze správních řízení zakončeném u Magistrátu města Hradec Králové rozhodnutím vyhotoveným dne 12. 10. 2016, čj. MMHK/184521/2016, zn. P/2025/2016/OS1/Hej (tj. u zdejšího soudu věc vedena pod sp. zn. 30 A 55/2017), byl projednán správní delikt, kterého se měl žalobce dopustit dne 25. 5. 2016 a žalobci byla v tomto správním řízení uložena rovněž pokuta ve výši 2.000,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.
30. Z průběhu obou správních řízení lze stručně zrekapitulovat, že v prvním z nich byly projednány správní delikty spáchané dne 24. 3. 2016 a 4. 5. 2016, ve druhém správním řízení byl projednán správní delikt spáchaný dne 25. 5. 2016. Dne 28. 6. 2016 (tj. cca měsíc po spáchání třetího deliktu) bylo v prvním správním řízení zahájeno řízení a dne 27. 7. 2016 (tj. cca 2 měsíce po spáchání třetího deliktu) vydáno prvoinstanční rozhodnutí, ve kterém byl žalobce uznán vinným ze spáchání shora uvedených dvou správních deliktů a uložena pokuta ve výši 2.000 Kč za současné povinnosti uhradit náklady řízení v paušálně stanovené výši. Ve druhém správním řízení byla žalobci za třetí správní delikt následně uložena rovněž pokuta ve výši 2.000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení v paušálně stanovené výši.
31. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný v prvním případě rozhodnutím ze dne 8. 11. 2016, čj. KUKHK-36496/DS/2016/GL, kterým zamítl odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové ze dne 27. 7. 2016, čj. MMHK/143842/2016, zn. P/1450/2016/OS1/Hej, a toto rozhodnutí potvrdil. Ve druhém případě rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 1. 2017, čj. KUKHK-38595/DS/2016/SR, kterým rovněž zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové ze dne 12. 10. 2016, čj. MMHK/184521/2016, zn. P/2025/2016/OS1/Hej, a toto rozhodnutí potvrdil.
32. Krajský soud neshledal žádný zákonný důvod (ani žalovaný žádný důvod neuvedl), proč Magistrát města Hradec Králové nespojil ke společnému řízení všechny tři projednávané delikty. Za situace, kdy třetí přestupek, potažmo správní delikt, byl spáchán v odstupu

cca 20 dnů od druhého deliktu projednaného v prvním správním řízení, které bylo zahájeno dne 28. 6. 2016 (tj. až měsíc po spáchání třetího deliktu), a rozhodnutí v prvním stupni v prvním ze správních řízení bylo vydáno za cca dva měsíce po spáchání třetího deliktu, přičemž se jednalo o stejnou osobu delikventa (žalobce) a o obdobná deliktní jednání, se takový postup nabízel. Místo toho byla spojena ke společnému řízení pouze první dvě z celkem tří deliktních jednání a třetí byl projednán samostatně v dalším řízení. Tímto postupem ovšem následně došlo k porušení zásady absorpce trestu zakotvené v ustanovení § 125g odst. 3 zákona o silničním provozu. Uvedené procesní pochybení tak v tomto případě mělo vliv na posouzení uložení trestu, tj. pokuty a její výše. Toto pochybení pak žalovaný jako odvolací orgán ponechal bez povšimnutí.

33. Z uvedeného tedy vyplývá, že správní orgány se v daném případě dopustily nezákonné kumulace, když za tři sbíhající se správní delikty stanovily samostatně dva tresty namísto trestu jednoho za všechny tři delikty za užití absorpční zásady, resp. z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů nevyplývá, že by absorpční zásada byla užita ve vztahu ke všem třem deliktním jednáním. Ostatně o tom, že byla opomenuta, vypovídá i to, že správní orgány vycházely (jak uvedl ve svých rozhodnutích správní orgán I. stupně a žalovaný se s tím ztotožnil) ze zákonného rozmezí pro uložení pokuty v obou správních řízeních 1.500 až 2.500 Kč (§ 125c odst. 5 písm. g/ zákona o silničním provozu) a uloženy byly pokuty dvakrát 2.000 Kč (tj. za všechny tři delikty celkem 4.000 Kč), přičemž však zákon stanoví, že za více správních deliktů se pro určení výše použije sazba pokuty za přestupek nejprísněji postižitelný (§ 125g odst. 3 téhož zákona). Takový postup proto nemohl vyústit v jiný závěr krajského soudu, než že přezkoumávané správní řízení je stíženo vážnou vadou, v důsledku níž jsou jak rozhodnutí žalovaného, tak jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, nezákonná.
34. V námitce týkající se zásady bezprostřednosti žalobce brojil proti tomu, že vydání rozhodnutí nepředcházelo nařízení ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za jeho osobní účasti. K nutnosti nařízení ústního jednání ve věci řízení o správním deliktu provozovatele vozidla odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu i na některé rozsudky krajských soudů.
35. K samotné otázce nařízení ústního jednání ve smyslu ustanovení § 49 odst. 1 věty první správního řádu při projednání správního deliktu provozovatele, dle kterého *„ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné“*, se již komplexně vyjádřil Nejvyšší správní soud v několika svých rozsudcích. Např. v rozsudku ze dne 16. března 2016, čj. 1 As 166/2015-29, uvedl, že na řízení o správním deliktu sice dopadá čl. 6 Úmluvy v jeho trestní větvi, avšak judikatura Evropského soudu pro lidská práva setrvale stojí na základním principu, že řízení o trestním obvinění musí být spravedlivé jako celek. Z této judikatury dovodil, že správním orgánům projednávajícím obvinění ze správního deliktu neplyne jednoznačná povinnost nařídít vždy ústní jednání. V tomto směru uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, čj. 8 As 110/2015-46, rovněž to, že: *„... soulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Evropské úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatky správního řízení z pohledu záruk stanovených čl. 6 Evropské úmluvy nemají za následek rozpor s Evropskou úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, Öztürk proti SRN, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Nedostatek ústního*

jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Stěžovatelce proto nebylo upřeno právo na ústní jednání. Nad rámec vypořádání této námitky kasační soud upozorňuje, že v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 17. 5. 2011, Suhadolc proti Slovinsku, stížnost č. 57655/08, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 ani v případě, kdy správní soud odmítl žádost o nařízení jednání ve věci žaloby proti rozhodnutí o dopravním přestupku; zdůraznil přitom, že správní spis obsahoval dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí (záznam o měření rychlosti vozidla a obsahu alkoholu v dechu) a že obviněný měl příležitost zpochybnit spáchání přestupku v písemném vyjádření v rámci správního řízení a následně i ve správní žalobě.“

36. Nejvyšší správní soud se v posledně citovaném rozsudku zabýval i tím, zda povinnost nařídít jednání v řízení o správním deliktu plyne z vnitrostátní právní úpravy. K tomu uvedl: „Podle § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán nařídí ústní jednání, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, případně stanoví-li to zákon. Zákon o přestupcích stanoví v § 74 odst. 1 správním orgánům povinnost nařídít v prvním stupni ústní jednání; tím je přestupkové řízení specifické (...). V řízení o správních deliktech správní orgány nemají povinnost vždy nařídít ústní jednání (...). V usnesení ze dne 3. 4. 2012, čj. 7 As 57/2010-82, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že ve správním řízení trestní povahy je třeba dbát na dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti. Provádění důkazů při jednání by proto mělo být pravidlem, od kterého se ale lze odchýlit v odůvodněných případech; v takovém případě správní orgán vyhotoví o provedení dokazování protokol podle § 18 správního řádu.

Obecně tedy platí, že ústní jednání správní orgán nařídí, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení. Nejvyšší správní soud tak posuzoval otázku, zda bylo ústní jednání nezbytné v této konkrétní věci, přičemž dospěl k závěru, že nikoli.

Za daných okolností nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv stěžovatele nezbytné nařizovat ústní jednání. Postupem správního orgánu byl skutkový stav dostatečně zjištěn a nebylo třeba provádět další dokazování, např. výslechem zasahujícího policisty (srov. rozsudek ze dne 25. 6. 2014, čj. 3 As 128/2013-36, nebo ze dne 26. 1. 2015, čj. 8 As 109/2014-70). Stěžovatel přitom měl dostatek prostoru k tomu, aby svá práva v řízení uplatnil. Stěžovatel navíc ani nesdělil žádné konkrétní skutečnosti, které chtěl uplatnit při jednání, a jeho námitka je tak zcela obecná a formalistická. Městský úřad proto nepochybil, pokud v souladu se zásadou procesní ekonomie v řízení ústní jednání nenařídil a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spise.

Poukazuje-li stěžovatel na výše označený rozsudek devátého senátu, nelze konstatovat, že by s ním byl postup správních orgánů v rozporu. Ani tento rozsudek totiž nepovažoval provedení ústního jednání za nezbytnou součást řízení o správním deliktu. Poukázal pouze na to, že i za situace, provádí-li se dokazování mimo jednání, je vhodné předem o tom informovat účastníky řízení a příp. vyhotovit protokol. S uvedeným závěrem nelze než souhlasit, nicméně nutno poukázat také na konstantní judikaturu, dle níž platí, že ne každá procesní vada má vliv na zákonnost rozhodnutí. Takovou vadou je i provedení důkazu listinou mimo jednání bez toho, aby o tom byl vyhotoven protokol. Důkaz listinou je totiž specifický v tom, že účastník může zpochybňovat toliko správnost nebo pravost listiny, jejíž obsah je neměnný. Nachází-li se taková listina po celou dobu řízení ve spisu a účastník řízení se s ní může seznámit, nejde o vadu, která by mohla ovlivnit zákonnost řízení ani následného

rozhodnutí, neboť účastníku řízení nic nebrání ji jakkoli konfrontovat kdykoli v průběhu řízení. Pokud by se samozřejmě jednalo o provádění jiného důkazu mimo ústní jednání (například výslech svědka), v takovém případě se uplatní devátým senátem nastíněný postup, aby nebyl účastník řízení jakkoli zkrácen na právech. Nejvyšší správní soud se i u přestupkového řízení, kdy je zákonem stanovena povinnost zásadně nařídit ústní jednání (oproti úpravě správních deliktů) vyjádřil v tom smyslu, že zásadní je, zda se účastník řízení mohl s daným důkazem seznámit a vyjádřit se k němu, nikoliv otázka, zda byl ryze formalisticky dodržen postup stanovený správním řádem (viz např. rozsudek ze dne 8. 2. 2012, [čj. 3 As 29/2011-51](#), nebo ze dne 21. 8. 2014, [čj. 10 As 16/2014-25](#) nebo ze dne 22. 10. 2008, [čj. 6 As 51/2007-228](#)). Nejvyšší správní soud dále např. v rozsudcích ze dne 11. 1. 2012, [čj. 1 As 125/2011-163](#), a ze dne 8. 2. 2012, [čj. 3 As 29/2011-51](#), dospěl k závěru, že pokud správní orgán splní dvě podmínky, kterými jsou: (i) založení listiny do spisu podle § 17 odst. 1 správního řádu a (ii) účastník řízení má možnost se s těmito listinami seznámit při nahlížení do spisu podle § 36 odst. 3 správního řádu, lze provádět dokazování i jednoduše tím, že je listina vložena do spisu.“

37. Z uvedeného tedy vyplývá, že se judikatura ustálila na jednoznačném závěru, že v případě, že je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné, musí jednání ve správním řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nařídit. Není-li tomu tak, ústní jednání být nařízeno nemusí. Neplatí tedy, že by v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla muselo být ústní jednání nařizováno vždy, jak bylo dříve dovozováno některými správními soudy a to i soudem zdejším, jak na to upozorňoval žalobce.
38. V posuzované věci měl správní delikt spočívat v zaparkování vozidla v zákazu zastavení. Skutkově se tedy jednalo o zcela jednoduchý případ. Deliktní jednání bylo správním orgánem prokazováno listinami založenými ve správním spise a nebyla tak splněna podmínka nezbytnosti ústního jednání. Lze tedy uzavřít, že v dané věci nemuselo být nařízeno ústní jednání, jak tvrdí žalobce. Ten se mohl se všemi rozhodnými skutečnostmi (listinami) seznámit postupem dle § 38 odst. 1 správního řádu (nahlížení do spisu) či podle § 36 odst. 3 správního řádu (seznámení s podklady rozhodnutí před jeho vydáním), o čemž byl správním orgánem I. stupně řádně poučen. To, že žalobce v rozporu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* svá práva nevyužil, nemůže vytykat správním orgánům.
39. Pokud pak žalobce dále tvrdil, že „I pokud by správní orgán během řízení seznal, že není nezbytné nařizovat ústní jednání, měl provést dokazování za osobní účasti žalobce jako účastníka řízení“, dlužno konstatovat, že žalobci či jeho zmocněnci nic nebránilo zúčastnit se dokazování mimo ústní jednání. Tvrdí-li nyní proto, že správní orgány porušily zásadu bezprostřednosti, když prováděly dokazování v nepřítomnosti žalobce, krajský soud se s touto námitkou neztotožňuje.
40. Dle § 51 odst. 2 správního řádu musí být účastníci řízení o provádění dokazování včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Této své povinnosti správní orgán I. stupně dostal v oznámení ze dne 27. 9. 2016. Oznámení ani nemusí obsahovat výslovné poučení o tom, že se provádění dokazování mimo ústní jednání může žalobce zúčastnit, neboť takovou povinnost správní řád neukládá. V uvedeném oznámení správní orgán I. stupně mimo jiné přesně popsal v jakou hodinu a kde budou důkazy prováděny. Žalobci, resp. jeho zástupci, tak muselo být z takového oznámení zřejmé, že je mu tato skutečnost, spolu s uvedenými detailními informacemi, sdělována právě proto, aby se dokazování

mohl zúčastnit. Navíc za situace, kdy byl zastupován zmocněncem, který v obdobných věcech vystupuje systematicky a vytrvale, tedy zmocněncem s praktickými zkušenostmi ze správních řízení o správních deliktech na úseku dopravy. Za shora popsanych okolností tedy nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobce nezbytné nařizovat ústní jednání, neboť ten se mohl opakovaně k jeho předmětu vyjadřovat a uplatňovat příslušnou argumentaci v průběhu celého správního řízení.

41. Ani žalobní námitka, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy, není důvodná.
42. Návrh na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, který stanoví, že *„provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem,“* pro rozpor citovaného ustanovení s ústavním pořádkem Ústavní soud již projednal, přičemž uzavřel, že tato odpovědnost provozovatele vozidla ústavnost nenarušuje. Uvedl to ve svém nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, v němž nesoulad napadeného ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy neshledal a rozhodl o zamítnutí návrhu na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti ustanovení § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017.
43. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu tedy bylo Ústavním soudem shledáno ústavně konformním.
44. Lze současně zmínit, že již v prosinci 2015 bylo Ústavním soudem posuzováno i ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, které na § 10 odst. 3 navazuje (ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu doslovně opakuje skutkovou podstatu § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu *„... nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.“*). Ústavní soud návrh na zrušení ustanovení § 125f zákona o silničním provozu usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.
45. Vzhledem k již vpředu uvedenému závěru o podstatné vadě řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí obou správních orgánů, a zrušení i prvostupňového rozhodnutí pozbývají další žalobní námitky týkající se na svém významu a by bylo v tuto chvíli předčasné podrobně se k nim vyjadřovat či nadbytečné je posuzovat, neboť se správní řízení dostane znovu do fáze řízení před orgánem I. stupně. Ten bude znovu formulovat výrok rozhodnutí, proto se krajský soud dále již podrobně nezabýval namítanými vadami výroku. Pouze ve stručnosti soud připomíná požadavky na preciznost formulace (mimo jiné) přesného místa spáchání skutku ve výroku rozhodnutí tak, aby nebylo zaměnitelné s jiným, aby nevzbuzovalo žádné pochybnosti o tom, kde vozidlo stálo, a že stálo v platnosti porušené dopravní značky. Tomu rovněž musí odpovídat podklady založené ve správním spise. Rovněž uloženou pokutou a její přiměřeností se soud dále nezabýval, neboť správní orgán I. stupně bude o uložení sankci, včetně její výše, rozhodovat znovu. Pokud pak jde o námitku porušení § 125h zákona o silničním provozu, dlužno dodat, že žalobce v žalobě uvedl, že podklady k této

námítce předloží při jednání. Soudního jednání dne 17. 7. 2018 se však nezúčastnil (viz protokol o jednání) a avízované podklady nepředložil. V dalším řízení pak správní orgán neopomene v souladu s ustanovením § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu vzít v potaz všechny dosud vznesené námítky žalobce.

46. S ohledem na shora uvedené musel krajský soud napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalovanému v souladu s ustanovením § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. k dalšímu řízení, v němž bude vázán právním názorem soudu v tomto rozsudku vysloveným (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Současně zrušil i prvostupňové rozhodnutí, které mu předcházelo, neboť trpí stejnými vadami (§ 78 odst. 3 s. ř. s.).
47. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byl úspěšný žalobce, krajský soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v náhradě zaplaceného soudního poplatku ve výši celkem 3.000,- Kč a náhradě nákladů právní služby poskytnuté advokátem, jehož odměna vychází z vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Ten učinil ve věci dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepis žalobního návrhu) po 3.100,- Kč, k tomu má nárok na úhradu 3 režijních paušálů po 300,- Kč (§ 9 odst. 4 písm. d/ a § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Zástupci žalobce jako plátcí DPH byla odměna povýšena o hodnotu této daně (§ 14a advokátního tarifu).
48. Krajský soud uložil vyčíslené náklady zaplatit k rukám zástupce žalobce, neboť jde o advokáta (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 17. července 2018

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu